

Radek „Sterakdary“ Starý

ARILA

STÍNY CITADELY

COO
BOO

Arila – Stíny citadely

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Radek „Sterakdary“ Starý
Arila 3 – Stíny citadely – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ARILA

STÍNY CITADELY

Radek „Sterakdary“ Starý

COO
BOO

Copyright © Radek Starý, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7661-657-8 (1. vydání, 2022)

ISBN e-knihy 978-80-7661-658-5 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7661-659-2 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-660-8 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

PROLOG

Před šesti lety.

Rooak se rozhlédl po prostorné síni plné služebníků hemžících se mezi dlouhými stoly a zamyslel se, jestli si někdo z nich vůbec uvědomuje důležitost dnešního rána.

Dnes se rozhodne o budoucnosti celého světa.

Rooak seděl na svém vyvýšeném trůně obklopený z každé strany stejně nádherným zdobným křeslem, která ale k jeho znepokojení byla pořád prázdná. Jeho dva hosté stále nedorazili. A právě když ho ta myšlenka začala znepokojovat, vstoupila do síně bohyň Saari.

Služebníci se museli vši silou snažit, aby své pohledy udrželi na talířích, džbánech, vyleštěných přiborech a aby nepokukovali po nádherné bohyni času, která se nesla ve svých sněhově bílých šatech přímo k Rooakovi. Kudrnaté zlaté vlasy měla zapletené do koruny s blyštivými drahokamy na hlavě, odkud jí padaly na ramena a téměř splývaly se zdobením na ramenou a rukávech. Vypadala úchvatně. Ostatně jako vždy.

„Doufám,“ vítal ji Rooak s úsměvem, „že se ti dostalo oné pověstné pohostinnosti Citadely!“ Jeho hlas byl pevný, nesl se prostornou síní a na chvíli přehlušil cinkání příborů a šustění ubrusů.

Saari na něj jen kývla perleťově bílou tváří s očima zářícíma zlatou barvou a posadila se do křesla po jeho pravici.

„Tvá pohostinnost byla více než dostatečná, ale i tak byla má noc neklidná,“ zazněl ladný hlas Saari.

„I ta má. Dnes je velký den.“

„Kdy mají přijít?“ zeptala se Saari klidně jako nádherná perleťová socha.

„Každým okamžikem. Netuším, kolik jich dorazí, nevím ani,

jestli jim bude chutnat hostina, kterou jsem jim přichystal. Nejsm si jistý, jestli vůbec potřebují jíst a pít...”

Saari na jeho nejistotu nereagovala a stejně jako vždy se znuděně dívala před sebe. Rooak se narovnal v křesle, které se mu dnes zdálo tak nepohodlné.

„Pane,“ přispěchal k němu starý sluha s modrýma očima, vrásčitou tváří a zeleným úbořem číšníka. „Vše je připraveno, přesně jak jste si přál. Jídlo i dekorace jsou skutečné, sám jsem je všechny prověřil.“

Rooak přikývl a sluha s úklonem odcupital do jednoho z bočních vchodů, kam se přesunuli i všichni ostatní v zeleném úbořu. V místnosti nastal najednou klid, který až po chvíli přerušila Saari.

„Věřila jsem, že Aruuna nakonec přeci jen dorazí.“

Rooak se zamračil a podíval se na prázdné křeslo po své levici. „Bojí se.“

„Právem,“ odpověděla Saari. „Myslí si, že od nich nemáme co získat. Že jen riskujeme, když je zveme rovnou do Citadely.“

„Měla nás poslechnout a být tady s námi,“ zahřměl Rooak a pevně sevrhel opěradlo trůnu. „Říkal jsem jí to tolikrát. Naši neschopnost se dohodnout budou vnímat jako slabost. Ale ani na to nereagovala.“

„A Kthanuur?“

Rooak se uchechtl. „Ten se choulí roztříštěný na vzdáleném konci Aldolonu, bude trvat nejméně stovku let, než se začne něco dít. Na něj spoléhat nemůžeme. Jsme v tom sami.“

Rooak si prohlédl početnou skupinu vojáků své osobní královské gardy, která postávala v rozích za trojicí trůnů. Nechtěl ale jejich přítomností vyvolat v hostech příliš velkou nejistotu, a tak zde bylo pouze dvacet dva Našeptávačů v lehkých fialových uniformách a trojice dvakrát tak vysokých Hromotluků v tlusté, těžké zbroji, která byla vyrobena tak precizně, že v ní nebyla žádná přebytočná štěrbina. Dokonce ani v protáhlých helmách nebyl prostor pro hledí a zevnitř se ozývalo jenom těžké kovové oddychování.

Rooak měl na mysli jedinou otázku, ale nebyl si jistý, jestli ji

chce vyslovit. „Viděla jsi, jak dnešek dopadne?“

Saari nepatrně semkla rty. Byla to zákeřná otázka. Rooak moc dobře věděl, že po devastaci její domoviny jsou její schopnosti pouhým stínem původní síly. A nepomáhalo ani to, jak daleko se právě nacházela od své země.

„Viděla jsem mnohé,“ odpověděla klidně. „Vše je ale zahaleno ve stínech. Jen těžko odhaduji, co to vlastně může znamenat.“

„Může to znamenat i něco dobrého?“

Na to mu ale neodpověděla, protože se otevřely vysoké dveře na protější straně místnosti a na Rooaka kývl vyděšený mladík. Roztěkaným pohledem pohlédl za sebe a dveře zase opatrně zavřel.

„Jsou tady,“ řekl Rooak a znovu se narovnal. Byl na tomto světě už od jeho úplného počátku, ale snad nikdy se necítil tak nejistě jako dnes. Možná by dokonce byl ochotný sám sobě přiznat, že má strach. Navenek se to ale snažil nedat znát a bedlivě pozoroval otevírající se dveře.

Jako první se do místnosti vlil šedý dým s ohnivě oranžovými stuhami uvnitř držící se u podlahy. Pohyboval se rychle a okamžitě se rozlil do všech stran. K Rooakovu údivu se nerozplynul, ale držel se pevně seskupený u země jako zakalená voda.

Pak spatřil to, co bylo uvnitř. Byla to šedá postava s dlouhými pažemi, podivně ohnutýma nohama a protáhlou hlavou, která zahalená dýmem stála jako socha ve dveřích. Jejich host na sobě neměl žádné oblečení a jeho tvář byla bez očí a úst. Vypadal, jako by byl vymodelovaný ze špinavého vzduchu, zformovaný dohromady proklatou silou. V jeho hrudi visel temný špičatý předmět přesně tam, kde by tvor měl mít nejspíš srdce.

Rooak znejistěl ještě více. Pozoroval, jak podivná bytost nehybně stojí ve dveřích.

„Dnes se rozhodne o budoucnosti celého světa,“ řekl Rooak potichu.

Saari se na něj podívala a on v její perfektní tváři poprvé za celý svůj život spatřil strach.

KAPITOLA I.

Arila se zhluboka nadechla a sevřela ostrý nůž v pravici. Pak přistoupila ke dřevěné zdi a do neúhledné řady vyrytých čar přidala další. Jakmile byla se svou prací spokojená, ustoupila o dva kroky dozadu a prohlédla si dílo, které tvořila přesně šedesát dní, a hořce se usmála.

Dnes se to stane...

Místnost voněla dřevem a bylinkami, které jí v usušených svazcích visely nad hlavou. Štěrbínami mezi prkny dovnitř svítilo jasné světlo a při každém větším poryvu větru se všechno kolem nahlas rozvřzalo.

Arila přešla na druhou stranu malé místnosti k zrcadlu umístěnému vedle jednoduché postele a učesala si své tmavě hnědé vlasy s bílým pruhem v čele. Upravila si černou vestu a z maličké vyřezávané skříně vytáhla dlouhý provázek, který kdysi býval lemem staré košile. Stáhla si jím vlasy do culíku a v prasklém zrcadle se znovu důkladně prohlédla.

Nakonec zamračeně vlasy opět rozpustila, sebrala z kruhového stolku dřevěnou misku se suchými drobký ze včerejší večere a opusťila příjemné šero chatrného obydlí.

Chvilí trvalo, než si její oči zvykly na jasné ranní slunce, které se navíc odráželo od nedaleké hladiny oceánu. Tento svět byl jen malý ostrůvek s téměř nepostřehnutelným kopcem uprostřed, lesíkem o dvanácti stromech a trochou zeleně, která vyplňovala ten zbytek. Nikdo jiný tady nežil. Byla tady jenom ona, vítr a klidné šplouchání vln v dálce.

Posadila se na křivou stoličku, vysypala suché pečivo z dřevěné misky kousek před sebe a čekala. Teplé ranní slunce ji příjemně

hřálo, ale zároveň jí připadalo, že ho je všude až příliš. Jako by na ni křičelo, aby se šla schovat do šera své chalupy, a ona málem poslechla.

Najednou přiletělo hejno *koní*.

Drobní ptáčky se snesli na rozsypané drobky a svými namodralými zobáčky hladově snídali. Peří na jejich hlavách tvořilo černou čepičku a na nahnědlých křídlech jim všem zářila bílá skvrna, která velmi vzdáleně připomínala koně. Arila neměla tušení, jak se jmenují, a hlavně jí to bylo jedno.

Byli to koně. Její koně.

„Dnes jste si dali na čas,“ promluvila k nim pobaveně. „Neperte se o to, nebo vám příště dám ještě méně!“

Ptáčky si ji chvíli zvědavě prohlíželi a pak ostýchavě pokračovali v bohaté snídani. Vesele poskakovali před chatkou, hned vedle malého borůvkového keře, který Arila našla na jižním koutu světa a přesadila ho sem.

„Kde jsme to minule skončili? Vyprávěla jsem vám o Dalarovi, pak o svém výcviku u Hlídačů, nakonec jsme přešli k postavení Nurheimu a přijetí Samtařanů... no jasně! Velká bitva, na to jste určitě zvědaví, no ne?“

Bylo to naprosto šílené. Dva národy se spojily, aby porazily šlehou bohyni Kthaaru,“ vysvětlovala dramaticky a jeden kůň k ní natočil hlavu.

„To je přece ta s trny ve vlasech a šílenýma očima. Poslouchali jste mě minule vůbec?“

Ptáček pokračoval v zobání a ona to brala jako známku souhlasu.

„A tak jsme se jí postavili. Probojovali jsme se armádou temných netvorů, ti by se vám určitě nelíbili, a společně s mým přítelem Laraem jsme porazili jejího hlavního pomocníka. Laraem ale zemřel...“

Teda, ne tak úplně. Je to trochu složité. Určitě víte, že všechno živé má v sobě malý kousek těla jednoho z bohů. Soudě podle vašich zobáků v sobě máte fragment bohyně Aruuny a to vám umožňuje cestovat mezi světy.“

Ptáčky už téměř spořádali celou hostinu a nechápavě zírali na Arilu.

„To je jedno,“ mávla rukou. „Bohové Ynuur a Kthaara byli kdysi dávno jedna božská bytost, kterou vaše Aruuna rozdělila na dvě. A já jsem byla ta, kdo je po tisících letech znovu spojil tím, že jsem svůj fragment sjednotila s tím od Laraema, když umíral. Jasně?“

Ptáčci spořádali úplně vše a jeden z nich dokonce překlopil dřevěnou misku, aby se ujistil, že je skutečně prázdná.

„Ne, nesnědla jsem ho!“ Arila přesunula ruku nad hrud', zatáhla a s hřejivým pocitem se jí do ruky snesl velký oblý kámen o kousek delší než její dlaň, ve kterém se mramorově prolínala černá a bílá barva. S úžasem ho pozorovala a pokračovala ve výkladu.

„Neslyším jeho hlas. Nemám většinu jeho vzpomínek, jenom některé. Spíš pocity nebo vůně. A nechybí mi...“ řekla těžce pravdu, která ji trápila více, než si dovochovala připustit. „Stal se mou součástí a já tou jeho. Kdy jste naposledy vy chyběli sami sobě?“

Nedostalo se jí žádné odpovědi.

„To jsem si myslela. Nicméně, ten den se všechno změnilo. Přišla jsem o své síly Hlídače a neovládám ani Laraemovy síly Měníče. Stala jsem se něčím jiným. Něčím novým... nikdo neví, co jsem vlastně zač. Ani bohové. Měla jsem všechno – a teď nemám nic. Dříve jsem dokázala skákat po bojišti a roztrhat na kusy každého netvora nebo porazit jakéhokoli bojovníka, ale teď? Cítím v sobě dřímající sílu, ale nevím, jestli mám vůli vše znovu prozkoumávat od začátku.“

Víte, vždy jsem měla sen stát se hrdinkou Nurheimu. Stát v dřevěné podobě na nějakém vyvýšeném místě, za stovky let by se o mně děti učily ve školách a za tisíce by byly mé činy pouhými legendami. Ale pak se mému snu stala ta nejhorší věc, která se jakémukoli snu může přihodit. Stal se skutečností.“

Ptáčci se zvědavě přiblížili, jako by chtěli vědět více, ale Arila moc dobře tušila, že chtějí jenom další krmení.

„Zachránila jsem je. Stala jsem se hrdinkou, ale pak každý v Nurheimu prostě očekával, že všechno zahodím a budu jenom pomáhat tady nebo tamhle. Skupina netvorů utekla, bortí se část zdi ve městě, studenti Hlídačů nevědí, jak pokračovat... neptali se mě, prostě mi to jen oznamovali. Přestala jsem být Arilou a stala

jsem se jenom nástrojem. A co hůř, nástrojem, který nikdo neuměl použít. Ani já sama.“

Jeden z ptáčků jí proletěl kolem hlavy a přistál na natažené ruce. Arila se na něj usmála, když jeho maličké pařáty pevně stiskly její prst.

„A proto jsem teď tady s vámi. Musela jsem odejít na dva měsíce sem, na svět, kde se vůbec nic zajímavého neděje. Všichni toho po mně chtěli tolik... nechtěla jsem je opustit, ale jak jsem jim měla pomáhat, když jsem nedokázala pomoci ani sobě? Aruuna to sama řekla, Rooak spí, Saari je mrtvá. Co já proti něčemu takovému zmůžu?“

Ptáčci se najednou rozletěli do všech stran.

„Uprostřed tak srdceryvného monologu!“ vystřelila za nimi Arila a dala ruce v bok. „To jste nemohli ještě chvíli...“

Arila se zarazila, když uslyšela burácení hromu a spatřila, že za chalupou uprostřed zelené louky najednou stojí velký tmavý vůz, a i přes to, že vepředu chyběli koně, se pohyboval pomalu rovnou k ní.

„Arilo!“ křikl na ni Harari sedící vpředu. Měl na sobě černou uniformu lékaře s modrou stuhou ve vnitřní vestě a pod rozfoukanými hnědými vlasy mu modře zářily oči.

„Ona vážně žije, mělš pravdu!“ zasmála se Dola, která seděla vedle něj. Byla o hlavu větší než Harari, kůži měla namodralou, oči velké a z hlavy jí mezi hnědými vlasy rostly dva růžové zahnuté rohy.

Podivný kočár s vrzáním a cvakáním přejel přes zelenou trávu a obkroužil chatku.

„Jste tady brzo,“ řekla Arila nevěřicně, když Harari zatáhl za dvě páky a vůz se sám od sebe s cuknutím zastavil. Pak opatrně slezl po žebříku a o holi dokulhal k Arile. Ta ho silně objala.

„Arilo,“ koktal šokovaně Harari, když ho konečně pustila ze sevření. „Před dvěma týdny jsem ti donesl jídlo, nemusíme to s těmi pocity přece tolik přehánět.“

„Ráda tě vidím,“ usmála se na ni Dola a také ji pevně objala. Její dlouhé kostnaté paže byly samý sval a teprve v jejím objetí si Arila

uvědomila, jak moc jí oba chyběli. Věnovala jim další široký úsměv a prohlédla si podivný stroj za nimi.

„Je rozumné, aby slepý člověk řídil... tohle?“ zeptala se a ukázala na podivný čtyřkolový vůz, který na první pohled vypadal jako úplně obyčejný dostavník.

„Aha!“ vyštěkl pobaveně Harari. „Pokud mám v sobě dost Aury, vnímám prostor lépe než kdokoli s pouhým zrakem. Obyčejný řidič by si nemusel všimnout všech těch drobných detailů na cestě před námi.“

Arila si stroj pobaveně prohlédla. „Škoda, že nepotřebuješ koně. Nějaké bych tady pro tebe měla.“

Harari spokojeně přikyvoval. „Všimla sis toho podstatného. Můj nový vynález, samohyb! Už mě nebavilo pořád chodit, je to tak pomalé a neefektivní! Tohle kombinuje starou technologii Chodců a nataženou pružinou uvádí tento skvost do pohybu. Trvalo mi celé měsíce něco takového vytvořit!“

Dola se tiše uchechtla. „A zhruba stejně dlouho, než ho dnes ráno uvedl do pohybu.“

„Nemusíme se přece bavit jenom o negativech!“ šťouchl do ní svou holí Harari.

Arila si promnula bradu. „Není složitější s tak obrovským samohybem cestovat mezi světy?“

Harari se poškrábal na zátylku. „Přidává to spoustu hmoty na přenesení, to máš pravdu, ale usnadňuje pohyb na světě. Tedy... pružina uvnitř je malá, takže stroj může jet pouze chvíli a nejlépe z kopce dolů. Nebo na úplné rovince. A víte co? Mám takový pocit, že mé nápady nejsou v tomto kruhu přátel příliš ceněny.“

Arila se zasmála. „Je to úctyhodný stroj.“

Hararimu se rozzářila tvář. „Je to tak, že?“

Dola nevěřicně zakroutila hlavou. „Všechno sbaleno, Arilo? Jsi připravena na cestu zpět do Nurheimu?“

„Já...“ řekla Arila a otočila se na svou malou chatku, která byla na dva měsíce jejím domovem. Nečekala, že by si k místu za tak krátkou dobu vytvořila takovou vazbu, ale měla to tady ráda. Doufala jenom, že si její koně příliš nenavykli na každodenní krmení. Budou to muset zvládnout bez ní.

„Ano, můžeme jít.“

„Jsem rád, že už se nechceš skrývat,“ řekl Harari.

„Neskrývala jsem se!“ opravila ho dotčeně Arila.

Harari se pobaveně zachechtal. „To zní jako něco, co by namítl člověk, který se skrýval! Nicméně na takové debaty bude čas později. Pokud budeme ještě otálet, budete muset s Dolou znovu natáhnout pružinu v samohybu, protože se očividně z nějakého důvodu uvolňuje. Rve mi to duši, ale netuším proč.“

„Jen to ne...“ povzdechla otráveně Dola.

„Výborně, zdá se, že jsme připraveni,“ řekl spokojeně Harari, opatrně vylezl na vyvýšenou přední část samohybu a Dola s Arilou vstoupily úzkými dvířky do střední části s polstrovanými sedačkami na obou stranách, které nepříjemně páchly olejem.

„Nebereš si s sebou nic zpět?“ zeptala se Dola.

„Někoho sem pro ty zbytky pošlu, moc jsem toho neměla. Nějaké oblečení, trochu koření... netušila jsem, jak dlouho tady zůstanu.“

Dola se opřela, zatímco Harari nahoře rachotil páčkami. „Přiznám se, že jsem o tebe měla strach, když se z toho prvního týdne na tomhle světě stal měsíc. Samota je návyková, jakmile ji člověk jednou skutečně okusí, těžko se vrací zpět.“

Arila přikývla a podívala se z okna na lesík o dvanácti stromech. „Neměla bych problém zůstat tady o trochu déle.“

„Vždy se sem můžeš vrátit,“ uklidnila ji Dola.

„Bude lepší se vrátit mezi lidi.“ Arila při té představě semkla rty a odhodlaně se nadechla. Dola měla pravdu, nemohla tady zůstat navždy, i když by se jí to možná líbilo.

„Připravte se!“ zakřičel Harari. „Vyrážíme a nebude to rychlé ani pohodlné!“

„A aspoň bezpečné?“ zeptala se znepokojeně Arila, když se samohyb roztřásl.

„Ani to ne,“ odpověděla Dola klidně. „Ale v porovnání s jeho ostatními vynálezy je to téměř neškodné.“

„Co to tam dole říkáte?“ zeptal se Harari.

„Můžeme vyrazit!“ křikla na něj Dola.

„Dobře!“ zaradoval se Harari, ozvalo se další skřípání a samohyb sebou silně cukl, div Arila nevypadla ze sedačky. Vše se hlasitě třásl, ale očividně se začali pohybovat. Velmi, velmi pomalu.

„Jak to vypadá v Nurheimu?“ zeptala se nahlas Arila a snažila se přehlušit rachocení stroje.

„Změnil se k nepoznání,“ odpověděla Dola. „Samtařané a Nurové žijí téměř bez problémů bok po boku. Rahir je stále v čele rady města. Ale na to se neptáš, že?“

Arila semkla rty. Dola byla Našeptávač, její síly jí umožňovaly nahlédnout do mysli ostatních, a i když je teď určitě nepoužívala, pořád rozuměla lidem lépe než kdokoli jiný.

„Lidem chybí První probuzená. Čekají na tebe. Mají strach, že tvé skrývání na tomhle světě je špatné znamení.“

„Neskrývala jsem se...“ odvětila Arila otráveně.

„Samozřejmě že ne. Neměj strach, přivítají tě s otevřenou náručí.“

Arila polkla. Přesně tohle nechtěla slyšet. Doufala, že její dočasné odloučení od Nurheimu odstraní tu nesmírnou tíhu z jejích beder, ale pokud měla Dola pravdu a lidé odpočítávali dny, než se vrátí, bylo to ještě horší.

„Připravte se na skok!“ zakřičel najednou Harari přes rameno.

„Proč při tom musíme být v pohybu?“ ptala se ho nejistě Arila.

„Protože to je větší zábava!“ zasmál se ďábelsky. „Hlavně nevystřikujte ruce, je velká šance, že byste o ně mohly přijít!“

V ten okamžik se celý svět zatřásl. Vše kolem se začalo vlnit, jako by někdo do řeky hodil těžký kámen. Otřesy sílily, a když už po chvíli Arila ztrácela důvěru, že někdy ustanou, přivítal ji výhled, který jí vzal dech.

Nurheim. Její domov.

Město stálo na vyvýšeném útesu obehnaném pevnou bílou hradbou, která i z této vzdálenosti budila úctu. Vysoké věže ze stejného kamene se tyčily k obloze a na každé z nich vlál dlouhý bílý prapor. To Arile vykouzlilo úsměv na tváři.

Nurheimu se říkalo město tisíce stuh v dobách, kdy jeho budovy tvořili pohybliví chodci s bílými prapory na špicích. Zhruba každých sedm let se město přesouvalo ze světa na svět v úprku před

šílenou bohyní Kthaarou. Když se téměř před rokem Nurové usadili zde, zdálo se, že spoustu zvyků a tradic ztratili, včetně tisícovek stuh, ale teď si Arila při pohledu na Nurheim připadala, že na ni z dálky mává starý přítel.

„To už vidíme město?“ žasla. „Myslela jsem, že se skokem Splétače na jiný svět přistaneme vždy na jeho okraji. Nurheim by měl být přece mnohem dál.“

„Říkáš to naprosto správně!“ radoval se Harari. „Bublinu tohoto světa jsme záměrně zmenšili!“

„Cože?!“ vyjekla Arila. Kusy pevniny se pravidelně na každém světě ztrácely v nekonečném oceánu, ale už nikdy se nevrátily. Záměrně ztratit úrodnou půdu nebo lesy jí připadalo krátkozraké! Vždyť Nurheim přece odjakživa zápasil s nedostatkem potravy a materiálů. Doufala, že Nurové vědí, co dělají, ale z úvah ji hned vytáhl další detail.

„Co je u Světlookého tohle?“ zeptala se a ukázala na dlážděnou plochu před městem s vysokým trojúhelníkovým rámem v popředí. Po stranách náměstí stály podlouhlé budovy se širokými dveřmi, které jako by ustupovaly z cesty vysokému mostu za nimi táhnoucím se do výšky k městu.

Dola se usmála. „Tohle se ti bude líbit.“

„Nemějte strach!“ uklidňoval je Harari, když při vjezdu na jednu z udusaných cest výrazně zpomalili a hluk samochodu se utiřil. „V pružině není už skoro žádná síla, takže musíme trochu zpomalit, jinak nás budete muset tlačit! Aspoň máme příležitost se pokochat krásami tohoto místa!“

Arila v Nurheimu nebyla pouhé dva měsíce, ale nestačila se divit, jak se všechno změnilo. Projížděli kolem opracovaných polí, na kterých rostla bohatá úroda. V dálce viděla nejméně tři skupinky hlídek Strážníků na koních, ale to nejpodivnější bylo, že spousta lidí nežila ve městě, ale ve stínu pod jeho hradbami.

Domky obsadily celou spodní část pod vysokým mostem, jako by tam vzniklo další město. Arila si všimla malých dřevěných věží, dvoupatrových budov, ale neviděla žádné hradby. Při útoku na město byli naprosto bezbranní, kdo by na takovém místě chtěl bydlet?

Když se konečně přiblížili k dlážděné ploše před městem, nemohla spustit oči ze skupiny sedmi Splétačů na širokých bílých podstavcích. Stáli v perfektním rozestupu, odění v modrém volném hábitu, oči každého z nich zářily azurovou barvou a jejich pohyby byly dokonale sjednocené. Nejdříve natáhli ruce kupředu k podivnému trojúhelníku před sebou, pak je roztáhli do stran, obkroužili nad hlavou, jen aby je pak zase namířili dopředu.

Jejich vystoupení z bezpečné vzdálenosti sledovaly stovky Nurů. Netrpělivě postávali mezi nízkými budovami, všichni odění ve volném tmavém pracovním oblečení, a někteří měli dokonce připravené sekery a krumpáče.

„Oni nás přesouvají k jinému světu,“ uvědomila si Arila, když Harari konečně zastavil a ona společně s Dolou vystoupila.

„Špatně,“ opravil ji Harari. „Oni nás brzdí. Na cestě jsme byli už delší dobu.“

„Proto jste zmenšili celý svět?“ zírала kolem sebe Arila na zelené pláně a lesy, které byly ještě před pár měsíci o tolik rozlehlejší. Zmizel i obrovský černý skelet padlého Světolamu.

„Nurheim je teď maličká bublina světa,“ přikývla Dola. „Nurové z toho udělali svou přednost. Kličkují mezi dalšími bublinami světů v prázdné temnotě a hledají ty, které jsou bohaté na zdroje. Stále mě to udivuje, nikdy jsem o ničem takovém neslyšela.“

Splétači ve formaci několikrát natáhli ruce před sebe, dupli do země a překřížili paže na hrudi. Pak se uvolnili a zdálo se, že je hotovo. Arila ale žádnou změnu necítila. Teprve pak si všimla malé dívky s hnědými vlasy v oddílu Splétačů, která ho celou dobu vedla a unaveně si oddychla.

„To je Relfra?“ zírала Arila na drobnou dívku. Na to, že právě přesunula celý svět, vypadala naprosto nevinně. Byla o dvě hlavy menší než všichni ostatní Splétači, ale to jí na důležitosti očividně neubíralo.

„Můj student!“ pyšnil se Harari. „Tedy, bývalý. Přeci jen to byla ona, koho napadlo přesouvat rovnou celý svět. Rada města ji po mém naléhání usadila do čela Splétačů.“

„Ona je všechny vede?“ zaslala Arila. Nemohla uvěřit, že se ta drobná dívka vypořádá s tolika dospělými Splétači.

Harari spokojeně přikývl. „Zdědila mnohé po své matce. A po svém učiteli, je to velká bojovnice.“

Arila zírala na dvojici mužů před ostatními Splétači, jak si nechali pomazat tváře trojicí modrých, zářivých čar hromomasti. Dvě vedly přes oči a ta třetí uprostřed nosu až k bradě. Pak Splétači stejnou mastí pomazali i trojici rovných trámů, která jim ležela u nohou.

„Přišli jsme právě včas,“ řekla Dola a vydala se směrem k vysoké trojúhelníkové konstrukci. „Zbožňuju výrazy Splétačů z Nirturimany, když Nurové používají hromomast.“

„Je to pro ně podřadná technika,“ zasmál se pobaveně Harari.

„Pořád?“ zeptala se Arila.

„Samozřejmě,“ odpověděl Harari. „Použít hromomast Nurů je, jako bys chtěla odcvrknout kámen z jednoho břehu na druhý. Nepřesné, nebezpečné, ale velmi silné. Normální metoda Splétačů vytvoří z koncového světa tunel, kterým se dotkne toho tvého. Jako bys z jednoho břehu natáhla mokrou ruku a dotkla se suchého pís-ku a přitáhla jej zpět. Bezpečné, ale omezené ve vzdálenosti.“

Dvojice mužů se dotkla tří dlouhých trámů a s úderem burácejícího hromu zmizela. Arila se nedokázala ubránit úsměvu, tenhle zvuk naprosto milovala.

Arila, Dola a Harari společně přešli z měkké trávy na dlážděné předměstí se spoustou lidí a on pokračoval ve výkladu.

„Klasická metoda Splétačů nás dostane vždy pouze na okraj světa. To je často velmi předvídatelná a nestrategická pozice. Hromomast tě ale může hodit doslova kamkoli. A jakmile na druhý svět přenesou Průzkumníci bránu postaví ji...“

„Bránu?“ prohlížela si Arila podivný trojúhelník. „Já se nestačím divit.“

Harari se odmlčel zrovna ve chvíli, kdy se Relfra postavila před trojúhelníkovou konstrukci. Teprve teď si Arila všimla, že ta skutečná konstrukce je šestiúhelník uvnitř, zatímco tři vnější hrany slouží jen pro podporu. Šestiúhelník byl vyroben z šedého kovu pokrytého modře světélkujícími čarami, které i v tak jasném dni zářily.

Najednou se ozvala další hlasitá dunivá rána, po které se vnitřek šestiúhelníkové brány změnil, jako by Relfra otevřela okenice a odhalila cestu někam do neznáma.

„Tohle vede na jiný svět?“ vykulila Arila oči. „Jenom tak? Žádná další Aura není potřeba?“

Harari se od srdce zasmál. „Dechberoucí, že? Aruuna nám s touto technologií pomohla. Když jsou na obou světech brány, můžeme je velmi snadno propojit.“

„Neuvěřitelné.“ Arila se oknem dívala na jiný svět. Zatímco před Nurheimem byly úhledné louky a cesty, v bráně byla jenom zeleň hustého lesa. Vzpomínala, jak byly cesty na jiné světy pro Nury složitě. Ale teď? Nyní se to najednou zdálo tak snadné.

Nurové kolem se chopili seker, vozíků a pytlů a bez ostychů vyrazili šestistranným otvorem na jiný svět.

Jak se všechno tak rychle změnilo?

„A teď si představ, jak to vidím já!“ pobídl ji Harari. „S mým rozzářeným zrakem vnímám svět okolo sebe, jako by to byla vůně nebo zvuk. Vidím před bránu i za ni, ale zároveň vidím i do ní a oba světy se pro mě zvláště prolínají! Nejsem si jistý, jestli by něco takového mysl obyčejného člověka unesla!“

„Arilo?“ ozvalo se z davu před ní. „Jsi to ty! Rád tě vidím!“

„Rahire!“ usmála se a mladíka objala. Hnědé vlasy měl pořád stažené do pevného copu, ale na mladé tváři si nyní nechal narůst krátký vous. Vypadal o tolik starší a mnohem více se podobal svému otci, který byl posledním Vůdcem Nurheimu.

„Jsem rád, že jsi zpět,“ prohlížel si ji Rahir.

Arila lehce uklonila hlavu. „Já také.“

„Plánuješ zůstat déle?“

„Myslím, že ano,“ usmála se na něj.

„Vynikající! Musíme toho společně tolik probrat. Po tom všem, co se událo, se ti nikdo nedivil, žeš potřebovala pauzu.“

„Já... jsem ráda, že jsem zpět. I když je toho na mě teď trochu příliš. Tolik lidí, tolik novinek, tolik zvuků... jako bych slyšela štěbetat i samotné slunce.“

Rahir chápatě přikyvoval. „Naprosto rozumím. Všechny ty no-

vinky udivují někdy i mě, ale Nurheim zažívá zlatou éru. Teď nežijeme pod plnou ochranou jen jednoho boha, ale dokonce dvou, Aruuna i Kthanuur se o nás dokonale starají.“

„Jsou tady?“

Rahir zatřásl hlavou. „Zítřka s nimi máme schůzku v Nirturimane, pokud se chceš přidat, budu jen rád.“

Arila nejistě přikývla.

„Na to ale bude čas později,“ řekl Rahir. „Chceš vidět, co je na druhé straně? Podle našich zvědě by to měl být bohatý svět.“

Arila doufala, že bude mít chvíli na prozkoumání všech novinek přímo ve městě, ale nechtěla Rahira odmítnout a přikývla. On z kapsy vytáhl svazek náhrdelníků se stříbrnými placičkami, na kterých byla vyražena podobizna Nurheimu. „Neztrať to, bez toho by tě nemuseli pustit zpět. Dnešní heslo při vstupu je třináct krolenů.“

Rahir pak rozdál poznávací značky i Dole a Hararimu.

„Třináct krolenů?“ zeptala se pobaveně Arila.

„Čím podivnější, tím lepší,“ řekl pyšně Rahir. „Můj vlastní vynález. Zabrání to špehům a nezvaným lidem z různých světů, aby se proplížili bránou do města. Nurheim je větší než kdy dříve, musíme si dávat velký pozor.“

Arila si nasadila náhrdelník a poděkovala. „Slyšela jsem, že jsi pořád v radě města.“

„Ano, čekal jsem, že po mém fiasku s Řádem stínů mě sesadí, ale nastal opak. Lidé si mě oblíbili.“

„To vidím,“ přikývla Arila a ukázala na skupinku dětí, které postávaly u jednoho z domů opodál a zvědavě na ně ukazovaly prstem.

Rahir se usmál. „Myslím, že neukazují na mě.“

A jako by jeho slova děti slyšely, rychle přicupitaly ke skupině.

„Jsi to opravdu ty?“ zeptala se malá dívka s kudrlinami.

„Je to ona! Podívej se na ten bílý pruh!“ ujišťoval ji chlapec.

„Je pravda, že jsi zničila obra z černého kamene?“

„Ukážeš mi, jak to můžu udělat taky?“

„Já...“ koktala šokovaně Arila a sledovala hemžící se děti. Nevěděla, co jim má říct. Neměla žádné síly, které by jim mohla

ukázat, a rozhodně jim nechtěla začít vysvětlovat všechny své problémy.

„Zmizte, vy malí smradi!“ křikl najednou Harari. „Nebo vám namíchám lektvar, po kterém se vám navždy zalepí pusa!“

„To bys neudělal!“ smály se děti pobaveně. Harariho očividně znaly.

„Ale ano, udělal,“ řekl přehnaně vážně.

Dola otočila oči v sloup. „Už zase straší děti...“

„Pojďme,“ pobídl je Rahir a postavili se před šestiúhelníkové okno, ze kterého foukal teplý vítr. „Není to úžasné?“

Arla přikývla a pozorovala podivně zakřivené hrany okolo šestiúhelníku, jako by někdo sroloval obraz skutečného světa a držel ho napnutý na okrajích. Nejdříve si nebyla jistá, jestli této bráně dostatečně věří, ale když viděla všechny ty lidi, jak bez ostychu prochází sem a tam, zatnula zuby a opatrně prostoupila.

Necítila žádnou změnu. Žádný otřes světem jako při obyčejném skoku nebo změnu teploty. Najednou stála na trávě úplně jiného světa, který byl plný neporušené, syté zeleně. Vedle ní pevně stáli Strážníci Nurheimu třídy Sokol s velkými kladivy, stříbrnou zbrojí a pláštěm pokrytým peřím dravého ptáka.

Na svět neustále proudili noví lidé a nikdo z nich nezahálel. Ti ve předu začali kácet stromy, další štípali krumpáči kameny na šterk a jinde kosami sekali vysokou travu. Vše, co nasbírali, kvapem nosili zpět skrz bránu.

„Když si pomyslím, jak složitě jsme dříve hledali nové světy...“ rozhlížela se nevěřicně.

„Časy se mění,“ přikývla Dola, která prošla bránou.

Harari byl další. „Není úžasné, že můžeme žít v době takových změn?“

„Není to ale vše tak dokonalé,“ konstatoval těžce Rahir a přidal se k nim. „A čím více se vzdalujeme od rohu Aldolonu, tím je to horší. Podívej se na tohle, Arilo.“

Rahir přistoupil k jednomu Strážníkovi u brány a převzal od něj zploštělý skleněný disk. Uvnitř byla spousta drobných teček, jako by uvnitř zamrzla v čase hustá sněhová bouře.

„Tady jsme my,“ ukázal Rahir na severozápadní část, kde bylo drobných teček téměř nepočítatelně. „Oproti ostatním světům jsou ty naše v tomhle rohu naprosto nicotné. Vždy k jednomu přiletíme, vytěžíme, co se dá, a zase pokračujeme dál. Tahle mapa byl nápad tady Harariho.“

„Přesně tak. Jde o sadu asi stovky tenkých sklíček s namalovanými tečkami, které jsem slepil průhledným lepidlem. Pak stačilo jenom obrousit rohy a máme mapu světů!“

Rahir spokojeně přikyvoval. „Velmi elegantní řešení, jak znázornit prostor světů. Příhodné pro poslední čin v radě Nurheimu.“

„Ty už nejsi v radě?“ vykulila na něj Arila oči.

Harari se zamračil. „Byl jsem označen za výtržníka a postrach veřejného blaha.“

„Nebylo to řečeno přímo takto...“ opravil ho dotčeně Rahir. „Všichni jsme se shodli, že se tvé schopnosti budou dát využít mnohem více v jiném odvětví.“

„Vyhodili mě, Arilo. Sprostě a surově.“

Rahir vrhl na Arilu nevěřící pohled. Než ale stačil něco říct, vyrušil ho zadýchaný Strážník.

„Pane, pane! Někdo je tady na světě s námi.“

Rahir zatnul zuby a Strážníci kolem nich uzavřeli formaci.

„Měli bychom se raději vrátit.“

„Pane...“ naléhal zadýchaný Strážník. „On tvrdí, že chce mluvit právě s vámi. Prý má důležitou zprávu pro Rahira, mladého syna posledního Vůdce Nurheimu.“

Rahir ztuhl.

„Poutník z cizího světa?“ zvedla Dola obočí. „Měli bychom si ho poslechnout. Na světech nacházíme leccos, ale zřídka kdy je to někdo, kdo si chce popovídat.“

„Je sám?“ zeptal se odhodlaně Rahir. To Arilu udivilo. Pamatovala si na doby, kdy se bál vůbec vyjít ven ze svého Sídla. Teď zvažoval, že se setká na cizím světě s neznámým člověkem?

„Je sám a bez zbraní. Osobně jsem to prověřil.“

Rahir si vyměnil nejistý pohled s Arilou a vyrazil. Sešli z louky do malého lesíku a nakonec na další palouk, kde postávali Nurové

a zvědavě nahlíželi před sebe. Rahirovi všichni uctivě ustoupili, Arile a ostatním cestu znovu zablokovali.

„Že by nějaký ztracený z Nurheimu?“ zeptala se Dola a nahlížela přes početné hlavy.

„Proč by chtěl mluvit přímo s Rahirem?“ namítla Arila a snažila se prodrat davem, ale všichni okolo se očividně snažili o totéž a nikam se nedostala. Pak konečně našla dobrý úhel, postavila se na špičky a spatřila muže se zlatými vlasy oblečeného ve volném šedočerném hábitu, kterého z obou stran drželi dva vojáci. Jeho tvář byla od koutků úst dolů pomalovaná černou barvou a zvědavým pohledem pozoroval nově příchozí.

Arile se málem zastavilo srdce. Tu tvář přece znala.

„Mé jméno je Sknar,“ řekl a uklonil se, jak mu to jeho pozice umožňovala.

„Co po mně chceš?“ zeptal se ho Rahir nepřátelsky se založenýma rukama.

„Přináším ti pozvánku od svého pána.“

„A tím má být kdo?“

Sknar se klidně usmál. „Viděl jsi je. Jsou to stíny v šedé temnotě. Nepochopitelné bytosti odjinud. Bytosti, které drží Rooaka ve spánku. Má pozvánka, mladý vůdce Nurheimu, není ale pro tebe, nýbrž pro Aruunu a Kthanuur. Předěj jim zprávu, ať se dostaví do Citadely, kterou tak horlivě obléhají. Dost bylo činů, nastal čas na slova.“

Arila polkla. Ten člověk byl očividně Sknar, její dlouholetý přítel, který jí v nejtěžších chvílích pomohl. Teď měl ale podivně pohublou tvář a neupravené kudrnaté vlasy.

Snažila se prodrat davem kupředu. Několikrát vykřikla jeho jméno, ale to zaniklo v mumlání davu. Cítila se najednou tak bezmocná.

„Děkuji ti za předání zprávy,“ odpověděl znuděně Rahir. „Jsem terčem podobných žertů minimálně třikrát do měsíce.“

„Tohle není žert,“ odpověděl Sknar a Strážníci po jeho stranách uskočili, když se zpoza něj vyvalil šedý kouř plazící se mezi stonky vysokých rostlin.

„To je Dým! Dávejte pozor!“ křikl někdo.

Šedý dým vypadal jako ta nejhustší bouře, jejíž konce lemovaly ohnivě zbarvené jazyky, které jí občas probleskly. Arila si uvědomila, že právě takový dým před nějakou dobou viděla na světě, kde Sknar dříve žil. Nebyla si jistá, proč všichni začali od dýmu ustupovat, ale nikdo ji nemusel přemlouvat, aby se k nim přidala.

„Něco není v pořádku,“ zamumlal Harari s azurovým pohledem upřeným do země. „Něco se blíží...“

„Co?“ zeptala se Arila.

„Já nevím...“ znepokojeně pronesl Harari.

„Nepřišel jsem vás vystrašit,“ řekl klidně Sknar. „Ať se Kthanuur a Aruuna dostaví do Citadely. Tam se rozhodne o budoucnosti světa.“

Sknar se narovnal a vedle něj se najednou objevila podivná silueta. Vypadala jako shrbený člověk s protáhlou hlavou, dlouhými pažemi a krátkýma nohama. Celé tělo bylo šedé, jen uvnitř hrudi byl tmavý špičatý kámen.

Neměl oči. Neměl ústa.

A najednou se s lehkostí vznesl k obloze.

„Přízrak!“ zalkla se Dola.

„Berte toto jako důkaz,“ otočil se Sknar k odchodu a přes rameno se na všechny podíval. „Nurheim byl vždy plný rozumných lidí. Prosím, neudělejte žádnou hloupost.“

Pak vešel do šedého dýmu, který se jeho přítomností rozvířil na všechny strany, a zmizel. Děsivá silueta se jim ale pořád vznášela nad hlavami. Všichni na ni zděšeně zírali a Strážníci okamžitě zaujali bojové pozice.

„Nestřílejte!“ přikázal Rahir a všichni vojáci poslechli.

Najednou se přízrak o kousek přiblížil.

Ozvalo se drnknutí tětiny, šíp vyletěl na dýmem zahalenou siluetu, ale k údivu všech neškodně proletěl jeho hlavou.

„Nestřílet!“ zakřičel znovu Rahir, ale bylo pozdě.

Přízrak zaútočil. Snесl se k zemi a svými dlouhými pažemi se třemi drápy jednou máchl do zástupu Strážníků a dva z nich poslal vysoko do vzduchu. Ozvalo se řinčení kovu a bolestivé výkřiky.

Než stačil kdokoli reagovat, přízrak máchl podruhé a trojice Strážníků odletěla kus dozadu, hrudní plát jednoho z nich byl téměř úplně rozdrápaný.

Arile se při tom pohledu sevřel žaludek. Nemohla přece jenom přihlížet – instinktivně sáhla k opasku pro lahvičku s Aurou, ale její prsty sevřely pouze vzduch.

Jak jim můžu vůbec pomoci?

Neměla žádné síly.

Přiběhla ke zraněnému Strážníkovi, pevně ho chytla za límec a vši silou ho táhla do bezpečí. Byl těžký, ale vážnost jeho zranění nedovolovala Arile ani na okamžik polevit. Křičel bolestí, pomáhal jí nohama odtlačit se do bezpečí, až k nim přiběhli dva další Strážníci a zraněného převzali.

Arila si otřela zpocené čelo a zírala na hrůzu před sebou. Přízrak už úplně vystoupil z obklopení dýmu a jeho tělo nyní vypadalo jako z čirého ledu, ze kterého stoupaly tenké pramínky kouře. Syčelo a vřelo do všech stran a jen černý kámen se dvěma špičkami uvnitř jeho hrudi byl jasně rozpoznatelný od okolí. Jak měli takového tvora porazit?

V tu chvíli se otočil rovnou na ni.

Přízrak neměl oči ani tvář, ale Arila si byla jistá, že ji přesto vidí. Zděšeně se rozhlédla po bojišti a hledala nějakou zbraň, kterou by mohla použít. Meč? Luk a šípy? Jeden z vojáků vedle ní upustil dokonce kopí, ale ona pochybovala, že by jí cokoli z toho v boji pomohlo.

„Ustup!“ prodrala se kolem ní najednou Dola a několika dlouhými kroky se postavila před zraněné Strážníky. Přízrak se na chvíli zastavil a prohlížel si vysokou Dolu, jak drží v ruce růžově zářící kámen.

„Odejdi,“ řekla Dola pevným hlasem. „Tady nemáš co získat.“

Paprsky růžového světla obklopily přízrak, ale zdálo se, že je nevnímá. Jenom zůstal viset ve vzduchu a prohlížel si Dolu. Pak svěsil paže, otočil se a zmizel v oblaku dýmu.

Arila si oddychla.

„Kdybyste viděli to, co jsem viděl já...“ mluvil rozrušeně Harari.

„Jeho tělo nebylo z žádné hmoty. Nedokážu si to vysvětlit. O přízracích jsem slyšel, ale nikdy jsem nebyl tak blízko...”

„Přízrak?“ ptala se Arila, když se Dola pomalým krokem vrátila.

„Na vysvětlení budu potřebovat nějaký hodně tvrdý alkohol,“ vydechla těžce Dola. „Nejlépe celý sud.“

KAPITOLA II.

„První Dým se objevil před... já už ani nevím jak dávno,“ vyprávěla Dola a pohrávala si s mohutnou sklenicí silného alkoholu.

„Myslela jsem, že Dým je nový,“ namítla Fruna, vysoká svalnatá žena s vlasy spletenými do copu na jedné straně, oděná v těžké kovové zbroji, bez které si ji Arila neuměla ani představit.

„Ani náhodou,“ namítla Dola. „To přízraky se zjevily teprve nedávno.“

Harari se zamračil. „V knihách o nich nejsou vůbec žádné zmínky.“ Dola jenom přikývla.

Arila se při představě neznámého a nezranitelného nepřítele narovнала a nejistě se po tmavé hospodě rozhlédla, jako by čekala, že se přízrak zjeví za ní. Všechno tady bylo tak tiché, a i když se u ostatních stolů osvětlených dlouhými svícemi pilo pivo, jako by to dnes nikdo nemyslel vážně.

Dola pokračovala. „První Dým byl velký objev, nikdo o ničem takovém do té doby neslyšel. Padal volně z nebe, lidé si ho téměř okamžitě oblíbili a začali ho používat ve velkém.“

Arila se na ni nejistě podívala a Dola položila na stůl dvě křišťálové lahvičky. Jedna zářila bledě modrou barvou, druhá byla temná s občasným oranžovým světélkováním jako maličká bouře s ohnivými blesky uvnitř.

Dola jedním lokem vyprázdnila sklenici. „Aura stoupá k nebi, a když vstoupí do jakéhokoli předmětu, probudí fragment boha uvnitř a mimo jiné ho udělá mnohem lehčím.“ Otočila prázdnou skleničku dnem vzhůru, odzátkovala lahvičku s azurovou Aurou a nechala zářící kouř stoupat nahoru, do sklenice, kde se chomáče kouře začaly líně otáčet a s praskáním zmizely ve skle.

Dola najednou upustila skleničku na stůl, ale místo toho, aby těžce dopadla a rozbila se, se s pomalým žuchnutím bezpečně snesla na dřevo.

Pak Dola sáhla po Frunině sklenici s pálenkou, jedním lokem ji vyprázdnila a položila ji na stůl před sebe.

„Na rozdíl od toho Dým dělá přesný opak,“ otřela si Dola rty, otevřela druhou lahvičku a nechala šedavý kouř sestoupit do sklenice, kde stejně jako Aura po chvíli zmizel. „Dým uspí fragment boha uvnitř a taky zvýší váhu.“

Dola pak nadzvedla sklenici jen kousek na stůl a pustila ji. Místo lehkého cinknutí se ozvala dunivá rána, když sklenice dopadla na dřevo.

„Co se stane, když je smícháš?“ zeptala se Fruna a Dola se usmála. Sebrala další prázdnou sklenici, obrátila ji dnem vzhůru a stejně jako předtím do ní nechala stoupat Auru. Než se ale modrý kouř stihl vstřebat do skla, otočila ji a vpustila do ní těžký Dým.

Ze sklenice najednou vyletěly modré jiskry, které na okamžik rozzářily tmavé tváře všech u stolu. Arila si prohlédla prázdnou sklenici, ale ta byla úplně v pořádku. Necítila ani kouř, ani teplo.

„Kde jsi Dým vzala?“ zeptala se Arila.

Dola se pobaveně usmála. „Podívej se kolem sebe. Polovina Nurheimu používá Dým. Proto je všude takové proklaté ticho.“

Arila vykulila oči na pijany kolem sebe. „To přece nemůže být pravda.“

Dola zvedla obočí. „Je to oblíbená alternativa pro alkohol, která doslova padá z nebe, nic jiného jsme nemohli ani čekat.“

„Ale při boji se...“ Arile se v hrdle zaseklo jméno jejího starého přítele, „s příznakem všichni dýmu ustupovali z cesty.“

„Při boji ten stav mít nechceš,“ vysvětlovala Dola, „zbytečně bys riskovala.“

„Takže... Aura člověka probudí a Dým zase omámí.“

„Přesně tak,“ řekla Dola a kývla na tlustého hospodského se špinavou zástěrou, který doplnil její dvě sklenice. „Nemůžeš se jim divit. V srdci s Dýmem cítíš jenom klid. Nic tě netrápí. Ničeho se nebojíš...“

„Z ničeho nemůžeš mít radost,“ zamračila se Fruna.

„To přece nemůže přinést nic dobrého...“ zamračila se Arila a Dola přikývla.

„Když jsme poprvé našli Dým, byla to v mnoha ohledech revoluce. Zdravotníci lépe léčili, stavitelé ho využívali na vylepšení protizávaží. Bylo to úžasné. Nikdo si ale v tom kouzelném opojení nevšiml toho, co skutečně dělá.“

„A o mně říkají, že vyprávím příliš teatrálně...“ zamumlal pobaveně Harari.

Dola jeho poznámku ignorovala. „Dým pomalu rozkládá vše živé na prach. Jedno z prvních míst, kde jsme ho objevili, byl starý a téměř opuštěný Rooakův chrám. Mramorové zdi, pozlacené sochy, knihovna... Dým to všechno obklopil, ale tehdy jsme to nepovažovali za problém. Když jsem se tam za několik let vrátila, bylo všechno pryč. Zůstaly jenom hromady rozfoukaného prachu všude kolem a mezi ním nevšimaví lidé, kteří tam pořád žili.“

„To si nevšimli, že se jim knihy rozpadají pod rukama?“ zeptal se nevěřícně Harari.

Dola zavrtěla hlavou. „Byli omámeni Dýmem, v takovém stavu sotva víš, že existuješ.“

„Ale přežili?“ zeptala se Arila.

„Naštěstí ano. Vše živé se stihne hojit rychleji, než to Dým rozebere. Aspoň tedy ze začátku... proto jsem před lety v první řadě přišla sem do Nurheimu. Na Citadelu padly stíny a můj mistr Argedaban mě vyslal, abych sehrála svou roli v probuzení Kthanuur. Rooak spí, kolem něj poletují přízraky a jejich vyznavači. A teď se jeden z nich odvážil přijít až sem.“

„Sknar...“ řekla potichu Arila a Fruna se na ni zamračeně podívala.

„Nemohl to být on. To by přece nikdy neudělal.“

„Viděla jsem ho na vlastní oči,“ ujistovala ji Arila, ale Fruna rozzlobeně třískla do stolu, až všechny sklenice nadskočily.

„Tak jsi viděla špatně!“

Arila šokovaně zírala na svou přítelkyni, která měla v očích slzy.

„Sknar byl vždy ten nejlepší z nás,“ pokračovala Fruna. „Nic ho nezvládlo zlomit a ve všem viděl to dobré! Nikdy by se nespolečil s tak otrěsnými tvory! Nikdy!“

Arila semkla rty a snažila se výlev nebrat osobně. „Taky tomu nemůžu uvěřit. Naučil mě používat síly Hlídače. Podržel mě, když mi bylo nejhůř. Je to, jako by slunce přestalo svítit.“

„Nedává to smysl,“ souhlasila Fruna a sklopila zrak. „Nikdy by takhle lidem neublížil. Vždy pomáhal ostatním, až často zapomínal sám na sebe.“

„Možná právě proto k tomu všemu došlo,“ podívala se na ni pevně Arila. „Po smrti Dalara se úplně zhroutil. Žil sám na opuštěném světě a odmítal se vrátit. Sám mi řekl, že mu život ublížil už mockrát. Teď si uvědomuju, že při jedné z posledních návštěv jsem Dým na jeho světě viděla. Kdybych věděla, co to je, možná bych ho dokázala ochránit. Měla jsem ho z toho světa odtáhnout...“

„Byl jako druhý otec pro mou dceru...“ pokračovala Fruna a sebrala sklenici pálenky. „Relfra ho milovala.“

„Stále je,“ opravila ji rázně Arila. „Nevíme, co se s ním stalo. Možná má v sobě moc Dýmu, možná ho donutili nebo mu ovládli mysl. Sknar je stále náš přítel.“

Nikdo se neopovážil nic namítnout.

„Uvidíme, co po nás chtějí,“ přerušila ticho klidně Dola. „Pokud nás chtějí nalákat do pasti, budeme se bránit.“

„Máme přece tebe,“ kývla Fruna na Arilu. „Spojení sil dvou bohů, to je něco, co nevidíš každý den. Proti tomu ani přízraky nic nezможou.“

Arila se kousla do rtu a ucítila tlak na hrudi.

Dola si jejího gesta všimla. „Ani bohové vlastně nevědí, co přízraky jsou a kde se vzaly. Zatím nevíme, jak je porazit.“

„Ty jsi ho ale zahnila,“ namítla Arila. „Možná potřebujeme více Našeptávačů, abychom dokázali přízraky zranit.“

Dola se uchechtla a znovu se napila. „Nezranila jsem ho. Jenom jsem k němu promluvila svou myslí. Řekla jsem, že pokud nás všechny zabije, nebudeme moci předat jeho zprávu. Nevím, jestli tomu vůbec rozuměl...“

„Tohle už nemůžu poslouchat,“ prskl Harari a vstal od stolu. „Je to snad poprvé, co jsem ve skutečné hospodě. Myslel jsem, že se tady lidé budou prát, rozbíjet si židle o hlavy a smát se. Kdybych chtěl strávit chvíle truchlením, šel bych se podívat, jak učí nové Splétače.“

„Před tímhle neutčeš,“ upozornila ho Dola. „Tohle se týká nás všech.“

„Že neutču?“ zeptal se pobaveně. „Tak se dívej.“ Na patě se otočil a vyšel ven.

Dola nevěřicně zírala na zavírající se dveře. „Za celý svůj život jsem nepotkala nikoho, jako je on...“

„To by nejspíš vzal jako pochvalu. Půjdu za ním, přespávám dnes u něj. Můj pokoj v Sídle prý dostal někdo jiný,“ řekla Arila mrzutě a vstala od stolu.

„Hodně štěstí,“ popřála jí Dola a Arila vyšla ven.

Příjemné šero hospody vystřídal sluneční jas a zaplavoval celé kamenné náměstí Dolního města. Tohle bylo místo, kde žila většina Samtařanů, uprchlíků ze vzdáleného města šílené bohyně, kteří se po jejím poražení odmítli vrátit. A podle toho to zde vypadalo.

Bílý kámen, ze kterého bylo celé město postaveno, byl vyzdobený těmi nejpestřejšími barvami. Kolem sloupů se ladně vinuly zlaté pásky s rytinami, na střechách rostly malé keře s modrými květy a na každém rohu odpočívala nádherná socha. Samtařané měli oproti Nurům fantastický cit pro krásu. Některým to připadalo přehnané, ale Arila to zbožňovala.

„Harari!“ křikla na svého kulhajícího přítele, který minul dva muže odpočívající pod vysokou rudolistou lípou uprostřed náměstí a pomalu se otočil.

„Co to do tebe vjelo?“ zeptala se hlasitě, když ho dohonila, podepřela ho v lokti, tak jak to vždy dělávala, a společně vyrazili směrem nahoru na Zlatou cestu. „Jsem v šoku, že ještě nejsi ve své pracovně a nepřipravuješ rozbor toho, co jsme zažili s přízrakem. Skoro tě nepoznávám.“

„Má laboratoř už není to, co bývala,“ namítl otráveně.

„Co se s ní stalo?“